

ز دستبوس تو کی من طبع بریدگان چو آفتاب خداوند کیمیاست کنون ز سایه تو بدیدم چشم خویش که بست رو امدار که بازی میکنند بز سحالی سخنم در مضمین بر حرفی و لیک وقت چنین است و حال سید طلوک چو ز انعام منتت و جدمعاش چو در ترازوی رحمت بوزن آوردم	که پای قدم تو بر شد همی چو کردنی ز سایه تو هر آنجا که بود و اردنی به از هزارها سایه های یون چو سکه سرزده و چو کوزه بالونی چنانکه در شکم ما می است ذوالنون که من غمخیزی دارم و نه غمخزونی من که از که دارم امید ما حونی هزار معنی مطبوع هر یک از لونی	چگونه من سخایت کنم اهل کوتاه کسی که بر سر او سایه های افتاد سحان برم که عید و ن فرود شوند بجا بچشم لطف تو در عروس خاطر من مرا از بخشش تو شکرهای بسیار است بسیج و جود در آمد نه رای بیرون شو بکس صداع که ایان چنانکه بازگو توقع است که بر سکه عنایت تو	ز نسبت تو بگردون رسیده هر دونی ز روی خالوش کونید کینت میرونی که بر یکی شده اندازد تو قارونی غنوده در متن مع تو چو خواتونی کز دست خط من از هر کجی دانزدنی نه از مضمین حوادث گذر بر بیرونی و کز نه باز سر کبر و فتح قافونی ز بر بنده بطبع آورند موزونی که کوئی سایه تر بهمانی
وله ایضا			
بناسیند و چنان فرج نقالی چو بکشائی زبان بهما به بندی که نیدی دو پیکر بکسلانی جهان گیری اگر دعوی کنی تو حسودت در پناه روی چون زر من از خدمت بکامانیده و آنکه مرا در خانه از تشریف تو عید	چو در بندی قبا کیتی کشائی اگر با آسمان زور آزمائی زبان بخت بدسد کوالی تواند یافت از دستت رمائی تو در لطف و تو اضع میفرزائی من اندر روستا از بیوانی که خوشید اچه پرچ بلمذست	بیشتر تو نصرت را قفاخر یکایک بر کنی دندان پروین چنان بر زرفشانی چیره دستی نبود از روزگارم این توقع بشیت داده تشریف خادم هم از بخت منت این ور نه هرگز بر جانی رساند روستائی	ببازار تو سنی رار و اسنی اگر دندان کین پرچ سالی که چون باد شتمان کوشش نمائی که تو با ما چنین مسایغ در آئی ز روی مردمی و خوب رالی نباشد عید خود بی روستائی
وله ایضا			
کریم عرصه عالم جهان لطف بکرم خلایق مای تو بیرون کند بدست فنا نفاذ امر تو و انقیاد پرچ چنان زمانه کز دم غلط تو مددیابد یکسترد قدم اندر رواق سیمایی ز تاب سینه نصرت که میزند شعله نمود لطف تو اجمال و خصم بی آینه صحایت کزت ز شرف تو انم کرد تو قاضی ز منصرف و جانت یغنی	ز پشت منو پرچ ستیزه رو کردی که در نگینی با منیشان تراخی کی ز خار خشک گل ترود بجومدی بروز با زلفان تو ز فون لاشی مشام مردم چشمش همی چکاند خوی ز روی حامی قوت بیکرنت چو می که دست بخت تو کرد دست که حاتم علی دع الصدق فی فان و اکالی	خیر مایه قهر تو من علیه افان فلک باس قشده بد مزاج از ان بفر چو سر و کرد دعالی ز بند تا آزاد شود چو سایه سیر روی سپهر خورشید سزد که از شرف طلعت تو فرخ آورد چو دید قهر تو زین پس سعادت نکند چو خواستم که ز تقصیر خویش خواهم عذر حضور تو چو جمال آورد درین حضرت	ز بهی عمل ز سخایت روان حاتم علی جواز نامه لطف تو کل شی رسی از معده بر فکند تو ص آفتاب تجلی که اوقت نظر اتهام تو بر سنی اگر نیابد حکم ترا چو ساینده بر آسمان چها دم زمین خط علی چنین ز دند شل کا خالده و اولکی خون غیر بر آورد و گفت خامشهای که دون صف نعال است جای صد

سخرتی که در و ماه با نقاب آمد
 زهی حوی که ثابت که جوت
 زمین با قوت حلی که اور است
 ز روی تربیت صعب المرامی
 چو تشرفی بفرمانی تو اورا
 چو آئی بر خلاف طن جنام
 و اخوان حسبیتیم در و عا
 ای صاحبی که کربل را می آن کنی
 کردون کشادانه صبح از بر قبا
 هر که در آن بدح تو چون حلقه بزرگ
 رستم تیغ نیز نکر دست در مصاف
 از خون لاله هم نشو و تیغ کوه لعل
 کردون ز شیب بانداخته چنانکه تو
 از بهر سو دام نکومی خری مترس
 در باب ممدی نه بانا که ضایع است
 دین طرفه ترک با هر تقصیری نمی خویش
 شاید که زو شیب بگریزنا بل فضل
 ای لطف تو آب زندگانی
 در چشم خرد ز روی مسمی
 شهنفته ز منهی خمبیرت
 مهر تو مرا چون عزیز است
 تشرفیت رهی نداد این بار
 بر من که سگ دلم ز شوق
 بر بنده نوشتن است و آزا

چه سایه آنکند آنجا شعاع نور جدی
 هر آنکه سرزند بر مثال حکم تو باد

بساط و فلک است و تو خاک سخی
 شکست و شست و سپرد و چو پالت و بری

ولایضا

ز بار علم او کرده قصادی
 بگاه مکرست سهل القیادی
 سفر با سعیش اندر نامرادی
 چو هر کس را بجای اعتمادی
 نکا تو ایا و لکن الاعادی

بحمد الله به عنیت جمع است
 و عا کورا همیدانی که باشد
 بحرمان رهی خندان چه کوشی
 درین سنی که افتادست مارا
 و حلیم هسایا صائبات

ولایضا

هر دم بر آور و که تو بروی نشان کنی
 عالی چو کوشوارش در دمان کنی
 آنها که تو بدان مسلم ناتوان کنی
 که تو بعدل یک نظر اندر جهان کنی
 از ظلمت خطا خسته سنی شبان کنی
 تا و ان آن ز بنده شان از نیکی کنی
 هر چه آن بجای بنده و در یا و کان کنی
 دارد امید آنکه بر پیش رویان کنی
 روزی که تو مفارقت صفحان کنی

می نازد از تو جان بزرگی و بر حقیقت
 افتد ز بیم لرزه بر اعضای هر و ما
 آرد چو صبح آروغ انقض آفتاب
 در ضبط کار مملکت ار را می بانیست
 آسوده بر که که کس را بگذرد
 در یا و کان چو من بکده الی فتاوت
 تقصیر ما که خادم مخلص همی کند
 نزدیک شد ز مضرت بیرون که غمان
 غلط خدای بد رقه بادت بهر کی

ولایضا

بایسته تری ز زندگانی
 اجرام سپهر سوزیانی
 از کف نه هم بر ای کاسی
 کلک تو بگذر نا تو اسنی
 از بهر چه کرد سسر کرانی
 دادن بالاغ و کاروانی

در طبع هنر ندای صورت
 دیدار تو از خوشی و راحت
 از دل باشد و های خادم
 راضی شدم از زنا تو نیست
 کفنی که دعانی نویسی
 لیکن تو اندیش نکند اشت

اگر هزار بگویی کجاری بروی
 برابر باب هنر دست ایادی
 کریمی و بزرگی و جواد سی
 ز رای خدمت تو اعتقاد می
 که نه با کافران اندر جهادی
 و و بیت آمد بخاطر در مرادی
 عکا تو ایا و لکن فی نوادی
 بر بام قدم خود ز فلک زرد بان کنی
 از بس که لطف و عطمت بیکر آن کنی
 اگر تو بکین نگاه سوی آسمان کنی
 آزا که تو بخوان کرم میهمان کنی
 بر پیش لنگ کرک کمن را نشان کنی
 از نوک و ک پیرن از تو نشان کنی
 از بس که در پر کنی و ز نشان کنی
 الا اگر بلطف خود اعضا آن کنی
 و لها سبک شود چو کابست کران کنی
 که روی عزم نصرت را همغان کنی
 دی ذات تو عالم معانی
 شایسته تری ز شادمانی
 چون دولت مستی و جوانی
 نه چون دکران کسر زبانی
 اندی که بنا شد ار تو اسنی
 این شیوه بمن مبر کمانی
 از آفتسای آسائنی

یاد آزر بنده کرتوانی	که گاه ز روی لطف آخر من آن توام ذکر تو دانی	کز خدمت او تومی نخواهی کز یاد کنی رسته کردی	این هم ز تفاوت دعا گوست
وله الضم			
نیست چون صیت تو عالم کردی که دید یاری هر دور روی که دلم شریقی از غم خوردی طیش ازان کرد که هرزه کردی با خود موسی توام آوردی	طرف در دلیت فراق الهی کلیج چند آنکه در تنگی بودی غم بجران تو با من زمین بار بودم از شوق کرا انبارانی که زمین نیز نخیسند کردی	صبح با خاطر تو دم سردی خود کسی دید چنان پام روی آری بی خاز باشد و روی که ازین بیشترم آرزوی آپتخان کرد بر آورد از من	ای کریمی که در آفاق جهان بهر با بمت تو بسته کفنی پای مردیم طبع بود ز صبر ز پی وصل چنان بجز چنین نه بدان کونه بسیار و مرا
وله الضم			
ای رای تو سوی نیک رانی بر دست گرفته جانفزانی در دیده ما چور و شنائی نه دوستی و نه آشنائی بازار مهر و روان روانی سرمایه اصل که خدائی از محبتش و پادشائی بر بسته نقاب پارسائی از مجلس عالی علانی معروف شده بنیک الی بگذاشته ایم تا تو آسانی وی در ملک نظام ثانی	بر رخ زمانه لطف طبعت پیوسته خیال طلعت تو نماند نه پرسش و نه پیام الکون که ز هیچ سوند ارد مهر و موم تو بود و بس رهبری در غیبت تو علماء الدین ما وز بهیت اوست دختر ز با آنکه مراست صد شکایت کز غایت بد او ای اوی مانیز سه چار ساله مر سوم	رمم کرمت کرده کشائی انداخته دام دل ربائی با این دوری و این جدائی بگرفت زمانه بے وفائی معمشوقه روز بی سنوائی آورده مرا به اثر خالی چند آنکه همی کند که انی کان هست عطیعتی خدائی زبید که تو اش همی ستائی پیش بستر سر سنائی	مخبر و م کمال ملت و دین کار قلم تو نقش سبندی خط تو چو زلف ما بر بیان از صیبت که از تو نیست بار سبحان الله ز طالع من بل هم تو آورم که هستی معرزولی و خرج و تنگدستی خود نیست بداعی التفاتی توفیق کرم نه هر کسی راست شاید که تو شکر کوئی از وی چون بی نزد بیک من انگور ای صفات کرمت روحانی
وله الضم			
همه ز برای جواز انصرت قهر تو موجب استیصالست هر کجا کرد بود باران کز نیم حاضر در گاه رفیع آن تهر سیر و تهر شایسته	هر کجا دولت تو آسانی کوی حکم از فلک چو کانی بر کمال صفت انسانی که سر بر کرم و احسانی شرح ظلم عمر سنبنائی	هر کجا حضرت تو آسایش سر کلک تو سیمه بر باید ذات پر معنی تو مشتعل است تو مستظلم از هر دو جهان پیش ازین داده ام اندر خد	هر کجا حضرت تو آسایش سر کلک تو سیمه بر باید ذات پر معنی تو مشتعل است تو مستظلم از هر دو جهان پیش ازین داده ام اندر خد

ظاهر و باطن او شر و فساد چهار سالست که محبوس و بيم اين هم از ظالم منحوس منست چه بود چيزی از بين افزونتر کرده پار با من انعامی رسم پارم بمبیدهی اسال	صفت و صورت او شیطانی من و اناز سر نادانی که سکارست سک کمدانی که ز دندان دوم برهنه	یک زبانی نبود در دوزخ حاصل نیست ز سر پای و سود صاحب صدر از بهر حسدا مالش ظلم اگر می ندبے	بکر انجانی این دند اسنے جز پریشانی دسر کردانی نه تو یاری ده مظلومان مال من باری از ولستانی که کم و کیف آن تو خود دانی کان پارینه بازستانی
وله ایضا			
یا ازان داده خود پشیمانی	یا تمام است این کرم اسال	وله فی العزلیات	
کل ز رشک تو پیرین بدرد ز آرزوی دو لعل جان بخش کوهر از شرم تو دنان صد بارخت لاف زد به نیکوی سرو بالای تو چو خنجر آمد حسرت از بردی که سر بر زد بازم باس صبر بصد پاره کرده ترسم نخل شوی اگر ت آورم بر خود بادل تو لایب من سود نیست کو داد دوری که کنم بر تو من دست	روی تو پرده بر سمن بدرد مرده بز خویشتن کفن بدرد هم بندان خویشتن بدرد غنچه را باد ازان دهن بدرد پوست بر قه نارون بدرد چون من و سبج پیرین بدرد	چون زند غمزه تو دست تیغ چون بجنده دنان شیرت ناذکر بوی زلف تو شنود لب تو چون زخنده بردوزی هر که خود را بر آستان تو دخت من زمستوری تویی ترسم	ز هر چه تمیز غمزن بدرد پرده لولوی عدن بدرد تسکم خویش در غم تن بدرد جامه بر صد هزار تن بدرد پیش تو پوستان من بدرد که بسی ستر مردوزن بدرد بازم ز کوی عاقبت آواره کرده تو در زمین غمزه خوشخوار کرده این بازیست خود که تو صد بار کرده الحق تو این شکرتی همواره کرده شادی ز غمت بردی دلها
غزل			
ای روی تو آرزوی دلها ای حلقه زلف تو همیشه بوسانکلهای زلف مشکینت بی در پی تو هزار فرسنگ شیرین از رشک من دامن خاک شود بیتو تم زلاغی کشته بدان صفت که راکش دل مرا جلوه کند شد باز این	آن جور ها که بر من پاره کرده کوی برغم مادی از خاره کرده تابی سبب چرا دل من پاره کرده	هر چه آسمان بخت مرچ میکند کویند رستخیز بهم بزند جهان کفتی که رایگان غم من بخوری بس	تو در زمین غمزه خوشخوار کرده این بازیست خود که تو صد بار کرده الحق تو این شکرتی همواره کرده شادی ز غمت بردی دلها سکین دل تو سبوی دلها در بسته بخت و جوی دلها بس تنگ شدت خوی دلها شاد شو ما که ترا از غم من خبر شود جان بکنار لب دویده بر یکدوش شود در رخ چشم مالش جلوه کند که شود
غزل			
اشفته ز گفت و کوی دلها افکنده زمانه کوی دلها بتوان آمد بیوسه دلها	بشکست بجز با عشقت غایتگر زلف تو میان چیت تا با دهن تو می نشیند	غزل	
دست در آه من زند تا بسته شود کز دم سرد هر نفس غم درم جا شود	هر سحری که آورد با نسیم زلف تو خاکت ت بگیم یا هست غم ز تر کردن	غزل	

در سر زلف تو دلم نیک بدست کرده است
لابد با چو بشنود زلف تو دل چو جان کند

ببندد کفش می کا چنین لیسر شود
کورد لاکه بر صید از پی مار که شود
عشق چون نمودم که نبود بلا و غم

ناده ده دو چشم من خاک دست از شرمه
خون دلم بهیر دور در سر دیده و بیم
کین به عادت آن بود کز پی یکدگر شرمه

اشک بخیخ زود و زود بسجده در شرمه
عاقبتش همین بود دل کز پی نظر شرمه

رخنی چنانکه ز خورشید و ماه نتوان کرد
چگونه بوسه تو آن زو بران رخ نازک
بیک وصل تو دل بگفتم و ز غم
ببوسه که ندانم دهی تو یاندی
نه مرد عشق تو ام من که عشق بازی تو
چون بگردم از اندیشه تو وصلت را

کاز لطفی در وی نگاه نتوان کرد
بهره عمر کرامی تباه نتوان کرد
همه جهان را بر خود کواه نتوان کرد
بجز بواسطه مال و جاه نتوان کرد
حدیث خواه تو انگفت و خواه نتوان کرد

به پیش چهره تو من ز غم می ز زخم
بآب دیده در آغشته است قامت من
بدانکه تا تو ز عالم مگر شوی آگاه
حدیث وصل تو گویم خیال میگوید
بجز بند تو جاه صد فقر الدین

خصلی چنان که ز مشک سیاه نتوان کرد
که پیش آئینه دانی که آه نتوان کرد
که چو تبا نکتند هم دو تاه نتوان کرد
ز ناله هر دم پس کی بر آه نتوان کرد
خوش باش حدیث نگاه نتوان کرد
دلیر بر سر کوی تو راه نتوان کرد

غزل

ورد دل از حد گذشته و یازدانه
شدر ضعیفی تنم چنانک که او را
ماه رخا بالب تو جان ره می ما
خواهم کان را کجوش تو بر سامن
جوز ز خوبان تو آن برود بسیکن

گیری صد بار در گنار ندانه
هست حدیثی که راز دارند
لیک بشرطی که گوشوار ندانه
غیر دست تو صد نگار ندانه
آنچه تو دانی ز کون کون جفا ما

جان دهمش با پیزه تا ببرد دل
با هر کس خیره داد دست بر پیوند
چشم تو کی غم خورد بحال دل من
خسته دلم را چو آرزوی تو خیزد
نیک بد آنست که روز کار ندانه

دل به غم گشت و همگسازند
آری هر کس درین شمار نداند
قدر خود آوخ که آن نگار نداند
کو هم جز مستی خمار نداند
چاره بجز صبر و انتظار نداند

غزل

مخورای دل غم بسیار محذور
پس نمی یار عزیزت آن نیند
چو چنین خواهی است احسنای بار
پشت من بشکن و چنان بشکن

اگر ت بست نیکم در محذور
غم من اندک و بسیار محذور
خون من میخور و ز نسا محذور
لبت گفت بد و خیز سخت

یار بیمار تو چون می نخورد
من ز عشق تو زیم یا میم
چشم تو دوشش است را سبقت
تو که مستی غم بسیار محذور

ور خوری جز غم دلد ار محذور
بس توبی فایده بیمار محذور
تو خود آسبسته غم کار محذور
یا فلان باده دگر بار محذور

غزل

رخ خوبت بقره می ماند
عقل با اینهمه داناتی خویش
چشم من بالب تو هر دو جهان
گفتی از نایم در هست ندیم
مگر از نازکی عارض تو

چون ترا ببیند در می ماند
خشک می باز و در می ماند
این بیک چیز دگر می ماند
بر رخ از بوسه اثر می ماند

اندرین عهد همانا فتنه
بارخ خوب تو در خانه من
من ندانسته این شیوه ز تو
هر که آئی بر من روز دگر

ذوق طاعت بشکرمی ماند
بسر کوی تو بر می ماند
اول شب بسحر می ماند
بطلبکاری ز رسم می ماند
در همه شهر خبر می ماند

دوست خود چیست که بر چهره تو مکن ای دوست اگر بتوان کرد	نقش تیزی نظیر می ماند سیح دانی که چو آن بستانی	بر من اکنون ز شمارش تو بر من او را چه قدر می ماند	نیم جانی و بسرمی ماند هر چه از شور و ز شر بتوان کرد
غزل			
نه دل من که بیک غمزه تو نبود غسل و کز نه چو لبست صبر تا چند کنم از رخ تو نیم جانی که بماندست اکنون بارخ تو همه کاری چون بر بزیر سایه زلف تو عقل کمر است	عالمی ز بر و زبر بتوان کرد لبی از تنگ شکر بتوان کرد صبر آخر چه قدر بتوان کرد بممنش بخش اگر بتوان کرد توان کرد و زبر بتوان کرد	چون سز زلف تو از مشک سیاه تو ز من روی نهان کرده بس بگرم خستی و خونم خور دی بر آن بد که گنی خر پنجم رحمتی از تو توقع داریم	ولی از خون جگر بتوان کرد کوی اندوه مخور بتوان کرد دل ببردی چه و کز توان کرد که از آن نیست بر توان کرد پنجهایش کز توان کرد غلام روی تو چون آفتاب سی
غزل			
هزار حسن تو نادیده دادا کای همیشه سایه حسن تو بر سر خورشید همیشه درد ترا استخوان پهلوی من	ز خوشترین نیم که خدای آگاه است چنانکه سایه خورشید بر سر است فلکسته بسته و در هم زده چو خراگاه بزرگوار اصل تو در نشاید یافت	کنند زلف تو زان میکتد مراد خور لب تو نیک بندگان ماست و زنی او شدند از پی من صبر و پیش از پیش که دعه تو در از دست و عمر کوتا	که زلف تو شبه رنگست در روی من همیشه این دل حکین بگام بندجاست دل بر رفت و اکنون دیده بر سر است
غزل			
هر که چون روی تو روی دارد هر که دارد دهن و زلف و خطت زنده کن مرده دلم را بدمی چشم تو خون دلم کرد و حلال بهر بوسی که ز تو خواسته ام ماه روی از غمت یکدم نیست	کوثر و سدره و طوبی دارد که دمانت دم عیسی دارد زانکه از خط تو فتوی دارد بر منت خشم حسرتی دارد	از جهان دوست ترا دارد دل دام زلف تو گرفت دلم هر دم آویزد در من غم تو ندی خود ندی حکم تراست	سبب راحت دینی دارد آر و چون دارد پانی دارد ایلهما گو دم اسفند دارد خود گوید که چه دعوی دارد خشم و دشنام چه معنی دارد که چو زلف تو دلم در هم نیست
غزل			
زلف و بالای تو تا هم پیش دست و در دامن زلف تو که زد همدم من بجهان صبح و صبا با صبا نیز نگویم که صبا بر شبنم بادی و صدناری بماندست آب در جگرم	پشت و بالای کسی تخم نیست که دل او چو زختم تخم نیست بجز این همدم از عالم نیست هست هر جانی و محرم تخم نیست	غم تو میخورد و شادم از آنک ماجرای درازست مرا راز با صبح نشاید گفتن بر دم هم نجیالت گویم	هر که است غم تو غم نیست با که گویم چه کس هم نیست که و باند زبان محکم نیست که از دم محرم ترا نم نیست منم و آب چشم بیداری تو چه دانی که چیت غمخواری
غزل			
بس که چشم کند که باری	دل تو از کج و غم ز کجا		

چشم بد دور ازین کله داری خشم خوشتر کنون بصدباری که نه یارم همیسه بد یاری	کفتم جان بیار و عشوه بسبر بار چو تو بر دم خود بود که نه صبرم همیسه کند پشتی	که چون یک شبی بر روزاری که نه کار نیست مردم آزاری لیک کم بوده ام بدین زاری	انگه از حال من شوی آگاه مردمی کن مجوی آزارم من فراوان کشیده ام غم دل
غزل			
نشسته پز می و صحن سرائی خالی راستی نیست هم از برک نوالی خالی نمود روی رقیبان بصفای خالی	زده شطرنج بدست آید و نشیوه بوفایر تو که تنها بخرامی زیراک مطرب انصاف درین مجلس هم نعت	خوش و رحمت بد رفاهه خالی خالی که نباشد حرفان ز بلای خالی بر ملا عیش نباشد ز ریالی خالی	منم امروز و یکی مطرب جان خالی خانه خرد و لیکن چو خارستانی چیز جانان و بیاتان به شبینیم
لیک هم خوش نبود از دوت و نالی خالی حرکاتم همه از چون و چرانی خالی فصلستان بود خود ز خطای خالی	باد بکینت خدمت از آن ساکن بود لیک اگر از سرستی و همت بود بهر این کار بکار آید جان خالی	منغزانه ایشه به برنج و غالی خالی نمود خدمت ماییدن پانی خالی در بر در کشتت مست هم از جابره	تا کنم بر رخ تو چو مساحتی ز شراب بوسه مال سز زلف از کنم که کاسه شده امی دل که یار باز آمد
غزل			
ترک چابک سوار باز آمد این زمان از شکار باز آمد کز درم آن نکار باز آمد عاقبت هم بکار باز آمد	بسته جان هزار بزقراک یارب آن ساعت نخته چو بود آخر آن آب چشم و آه سحر که مرا عکسار باز آمد	با سزایان خسار باز آمد نیکی حسد هزار باز آمد تا بدیدم که یار باز آمد هین برون آیی غم از دل من	غمزه او که نیم مست بر رفت هر شمار می که کردم از حسنش بمردم سپاس زردان را
غزل			
کار کنون راسته که در نوریدم سوی تو همچون قلم بفرق دویدم انچه من از دست وقت تو کشیدم جان خود از دست بجز باز خریدم	در هوس آنکه بر خط تو نیم سر شرح یکی از هزار هم تران ناد دولت وصل تو یار من شد و خد	بوی سز زلف تو ز یاد شنیدم پای شدم جلد و لب بر سیریدم دم زدم من که پیر من ندیدم	عید کنون عید شد که روی تو دیدم جان و جوانی بباد دادم ازیراک راه چو زلفت در از بود و چو شانه در طلب آفتاب می تو چون صبح
غزل			
که در دام عشق تو دلبر قدام همی راندم تیز و در فرستادم نمود اختیار می ولی در قدام بسر در کل مشک و شکر قدام ز بد نختی خویش بر در قدام کجائی ای غم تو اصل شادمانی من	بمیدان عشق تو در اسپ سودا مرا با چنین صبر و دل عشق بازی خیال لب زلف و رویش بدیدم در آن چاه جانم خوش افتاد کن	بدست تو شوخ ستمگر قدام درین شیوه صد بار دیگر قدام که در موج دیده چون کفر قدام بدان چاه ستمیش اندر قدام	چه در دل است این که من قدام چه بد کرده بودم که ناکاه ازینسان بدینگونه هرگز نیفتادم ار چه ز غرقاب این غم غالی نیابم بلغزید دستم از آن زلف مشکین کجائی ای بدوب آب زندگانی من
غزل			

به سوی وصل تو ام زنده و زنده تو
 غریب شهر تو ام رحمتی یکن آتش
 بدین صفت که منم از زمانه کشته
 سپیده دم بصبحی شتاب باید کرد
 نه ذره ایم که با آفتاب بر خیزیم
 درنگ می کند و در چرخ دیده دیکه
 زبان خوب باز از بس است حال با
 بهو الفضولی اگر عقل با طرب بخند
 بگفت و گوی اگر در میان نگرزد
 امر در روی تو هر روز خوشتر است
 بیار چشم تو که به روز خون خورده
 کفتم که بازده دل ریشم بطرف گفت
 با آنکه نیست خوی تو با ما چنان گو
 چه باشد که ز من یادت نیاید
 چشمت چشم پریش هم ندایم
 سلامی از تو مر سوم هست ما را
 بجان تو که اندر آرزویت
 سوز عشقت جگر همی سوزد
 هر چه از دیده بیش ریزم آب
 آتشیان سوخته جگر شده ام
 که بخوابی گشتم یکبارگی
 عشق می بایست مالم نبود
 می کنم نظاره رویت ز دور

اگر چه فارغی از مرک و زندگانی من
 مکن چناند خشنای بر جوانی من
 نبود در خورم این عشق تا کمانی من

غزل

صبح پیشتر از آفتاب باید کرد
 بدو نای پیاپی شتاب باید کرد
 برای شادی دل ترک خواب باید کرد
 بسا کین با او خطاب باید کرد
 هم اختیار مسرود و رباب باید کرد
 سر صد جهان فخر الدین که از دور

چنانکه در دل من نیست سر کمانی تو
 بشهر خویش مرا پاسبان بندگان
 ز آب چشم برنج اندم که بخرطه

لقاب تیغ روز چون فرو کردید
 مندرج دل نگیس اگر همی سازی
 چو روشنائی اندر خرابی آباد است
 چو آب زندگی از باوه میشود روشن
 و کرمای این هر چه خوشتر است باید
 سعادت ابدی اکتساب باید کرد

غزل

امروز پاره زهره ز خوشتر است
 تو بدل و ممداع تو هر روز خوشتر است
 سر باری حدیث بد آموز خوشتر است

بر دل خوش است دست از نی لعل
 باد تو بستان مرا از آنکه شمع را
 در روی تو نظاره دبا یا تو شراب

غزل

که از بهار پریشش خود نیاید
 پس از سالی مرا مر سوم باید
 مرا بگرد سالی می نماید
 تاب رویت نظر همی سوزد
 دل مسکین بستر همی سوزد
 که دلم جگر همی سوزد
 بچو شمعی در آب دیده دلم

مکن بر جان من بخشایشی کن
 چرا برستی از من راه پریش
 بشب همی آورم روزی بحیلت
 تو چه دانی که آتش رخ تو
 نیست از آب چشم من ساید
 غم تو هر چه باید از دل و جان
 پریشی تا سحر همی سوزد

غزل

مخت تنهائی و آوارگی
 جز درودی نیست بر نظارگی

در وقت جز غم غمخوار نیست
 کشتیم در انتظار بوسه

مباد در پی حسن تو دل کرانی من
 کنون به زبانی است پاسبانی من
 بخلق بشهر و محنت نهانی من
 بگاه ترقه جی پر شراب باید کرد
 ز آب بر رخ آتش نقاب باید کرد
 هم از شراب چو با قوت تاب باید کرد
 نهاد خوشی از می خراب باید کرد
 طراز عیش خود از کار آب باید کرد
 دهای صاحب عالیناب باید کرد
 شیرین لبته جان دل افروز خوشتر است
 پرده درسی ز غم زود لده ز خوشتر است
 هم بار شکسته دیده و با سوز خوشتر است
 دایم خوش است و موسم نوروز خوشتر است
 که از دوری فراموشی نسزاید
 بگو آخر که آن مسکین نشاید
 مگر کاری تر از این میکشاید
 که شب آبتن است تا خود چه زاید
 نظر اندر لبه همی سوزد
 غم تو خشک و تر همی سوزد
 همه در یکدگر همه سوزد
 جمعی آخر برین چپارگی
 وای آن کش غم کند غم از کی
 ای بگینم گرم کرده بار که

گر ترا گویم که عاشق نیستم	یابده بوسی و با من زنده کن	یا بکش تا در هم کبیا کی
غزل		
از منت باو. مباد این سخن تو بجز آن فزونی از عذرا و من اشکارا کردم اکنون دایه خویش	ز آنکه در این قول صادق نیستم در غم تو کم زوا من نیستم واندرین دعوی شایق نیستم	عاشق عاشق باو از بلند عشق تو یک پیکر هم زمان هر که در عالم ترا عاشق شدند
غزل		
هر که ز بهر نباشد که بر رفت نکرم بچشم من ز سده کردت را بگو چشم شود ز سینه من مهر روی تو تابان	بگرد تو ز سده چشم از بسی نکرم اگر چون جوج ز دست تو بر من بدم ز عشق روی وقت تا برفته زبرم	بدولت غم تو آتش دلم زنده است حکایت غم گشت از بخانه پیشینم بیاد تو از لبس که سر پر ایام
غزل		
بجان سرور خاک پایش غلطد بر آید غریب از دل خلق اگر او برو چرخ انگشت حیرت بندان	چو کرد چینه حسرت را مان بر آید دگر ره بازار زمینان بر آید چو پروین از ان لعل خندان بر آید	چو عجب بر ایمن از دل همان که بسی بر نیاید که از دست جستنش فلک چشم خورشید پیشش گشته زود
بر آید هم امید دل من تن اندر غم دل هم ز آنکه دانم چو شاد و گشاده ای بجائی	بر آید هم از لطف جانان بر آید و لیکن بصیرت را وان بر آید که این کار دشوار آسان بر آید	دلی چنان تنگ و نایاب کور است چو کست زنجیر آنک از بر دل مرا هر آن چهره دلسلس سکون
غزل		
کو آن همه مهر و شنائی آن مجتشی و آن که انی هر چند که بشیم آزمانی	خود هیچ ز حال ما نپرسی ما را چو فراق لبه کردی تقصیر نمیکنی ز بی تو	تو خود ز مردم جبنائی کز دور چشم نمی نمائی بر خود زده دور و شنائی
غزل		
شب نیست کم ز بجز تو صد غم زبید اندر تو کی رسم که نسیم سحر کی	در کرد آن کلامه پر خرم می رسد در چشم من بر بست قد سر و پیکرت	اشکم بجا گوشه عالم می رسد زان بک چشم تمام فراموش می رسد

از بس که خاکستی تو د. دید ما گشته
شکرست اگر نمیرسد مژده وصال

جز که دازد بین دل پر غم نمیرسد
باری بیا و محنت و غم کم نمیرسد
دشوار امید وصل توان داشت کرد

فریاد من نمیری و این دل غمین
گفتم کزین پس بد همه دل منت ز دست
ماهی بر آمد و جبری هم نمیرسد

از خشکیش چو بر هم نمیرسد
گفتی کزین چه سود که دستم نمیرسد

ای تبو چشم نکون روشن
بسته ام در سر زلفین تو دل
در کشی دامن این چشم پر آب
تا مخلص کنم از وصف رخت

مشکن آن زلف و دلم را مشکین
ناخو آنست ترا تر دامن
بشنائی بر حسد از من

بسیا بی که دخت با من کرد
خوش در آمد خطت ای جان
فخر دین صاحب عالم که مدام

وی ز تو خاند و لهما کاشن
اندر آمدشش همه پیرامن
کرد آلی تو چو خطت با من
دشمنش باد بگام دشمن

چو روی خوب تو خورشید آسمان هست
بوی آنکه بزنگ رخ تو کرد و کل
بود دست من ز میان چو طوط بند
کم از دامن تو باشد مرا زلفت وصل

بسی تکلفها کرد و آشنان هست
ترا چو با که آن نیز در میان هست
که نیم چند آن روزی از آن دامن
نه در صفایان کاندرد جهان هست

بجان ز وصل تو بوسی خریدم و دامن
ایسید بوس و کنا از تو شد بریده
بدا ده ام دل جهان تا بچشم غم تو
کز غم آنکه دست راست نیست چو جان

بقه و قامت تو سر و بوستان هست
که کز نباشد سودی درین زبان هست
بیدنی ز تو قانع شدیم و آن هست
که در هوای تو غم نیز با جان هست
لطفاتی بدروغ از سر زبان هست
نصیب جان من جز غم نیاید

بزیگویی و شکر فی تو با تک بند
که امر و آن بتم همه م نیاید
تیا بدوشش و جانم بر لب
مرا که تیا بدو تاید و کرسنه

ز بیم آنکه اشب هم نیاید
غم و اندوه و محنت کم نیاید
ولی او جز که با ما تم نیاید
و کراور نباشد آمدن رای

اگر چه و عده داد و خورد سو کند
چه سود از آید ازین پس که جانم
که از نزدیک او شاید فرستاد
بقول هر که در عالم نیاید

دلی با این همه ترسم نیاید
بناشد مانده که ابرسم نیاید
چو کس در راه از او چشم نیاید

بسی و حسرت آن چشم مخور
سخن در این تو نقلت در جان
بهار آمد چه داری چیز کاکتون
فلک میکرد ای نافع چه پاشی

قدح بر دست تو نور علی نوز
نباشد مردم بشمار مغرور
بدین ده روزه فلک حسن مغرور
بیا و بزخم حسره و جام بر کن

روان داد خوشی لعل تو مایه
چو غنچه بر که زو بوی دل آید
اگر شادی بخو سخواری به حال
که با دازد دولت او چشم بد دور

فنا ده کس سر مست رنجور
فلک یا د جفا خوی تو دستور
نماند وقت کل ادبیه مستور
ز خون عاشقان بخون انگور

آنکه سرم بر خطا فرمان دوست
دان غمش داوم و جان هم دهم
زیره و در چون که بیستی بمسم

کرمب دندان لب دندان دوست
دانگزه و کوی کرمان دوست

سال دلم بر چه پیشانی است
آتشه بمیرد چو دلم بسببیکه

کوی دلم و خطا چو کان دوست
پر تو آن زلف پریشان دوست
در طلب چشمه حیوان دوست

چشمه خورشید بدان آبروی
 دل که چنان سینه همیکردی
 نخستم دل بدام اندر کشیدی
 بدست عشق زخت صبر من پاک
 بقصد جان چون من ناتوانی
 چو بدود و فتر عشاق تمام
 پراکنده همه غمهای عالم
 نخواهد شد نزیادم آنکه با من
 نزد کرغنج چون من دلخوش آمد
 بسطرب میدید بسبب برضری
 هوا فوس مستخرج در بازو افکنند
 ز نور آفتاب و عکس لاله
 سحر کمان که دم صبح در چمن گیرد
 نسیم افغان خیزان چو مست چو باده
 گل شکفته چو معشوق شویخ کز عاشق
 درست کوی زنجیر زلف یار من است
 چو غنچه بر که درین وقت تکدل باشد
 بیوی یار نیزه دیک گل شوم او نیز
 بالرب جان بکار زلف نشت
 چشمه خورشید شوی زلف تو
 پر ز غنچه شد گستاخ صفت
 صد هزاران دل بودی و سینه
 عالمی عشاق را از مردوزن
 زهی مالیده رویت لاله را گوش
 لب لعل تو هر دم عاشقان را

قطره از چاه ز نخدان اوست
 دیدمش ادریم نه ز مردان اوست

غزل

ز کوی عاقبت برد کشیدی
 ز روم و هند و چین شکر کشیدی
 بیکره خط بران دفتر کشیدی
 ز بهر من بس که بر کشیدی
 شبی تا صبحدم ساغ کشیدی
 چو گنستم یک نظر در کار من کن
 ز اشک لعل من بر چهره زرد
 دل مسکین ز بهنسا تو آمد
 اگر چه آستین بر من نشانیدی
 ترا من چون کله بر سر نشاندم

غزل

که نقش عشرت از زگرشش آمد
 که کلبین به پیشال تزگرش آمد
 سمنده خاک کوی ابرش آمد
 کل صوری بیستان بوته زرد
 زستی چنار چیره دستت
 صبا آنکه بجان میگردد از عشق

غزل

بباغ در جرد و جیب نسترن کرد
 زرقاضه در اطراف پیرین کرد
 چو روی آب باد هوا شکن کرد
 دلش کشاده شو چون ز چمن کرد
 ز پیوفانی زنگ کنار کس کرد
 لبشک لاله تکخال عنبرین بر لب
 خیال سبزه و شبنم بر و بدان ماند
 خدیث مشک خطا پیش او خطا باشد
 در انجمن سره وقتی بحدایه خوش
 دلم ز غصه او قطره قطره خون کرد

غزل

حلقه شب که شوار زلف نشت
 آن ز خطت آن کنا زلف نشت
 شصت و پنجاه شمار زلف نشت
 آرزو اندر کنا زلف نشت
 در عردسی جمالت عمتل را
 من چکوم کز دخت رو نشتر نشت
 بر زر رخسارم از شکر کف اشک
 تا ز نخدان تو چاه نوسن نشت

غزل

پراز کوه بر کند چون چشمها کوشش
 شود شیرین دلمان تلخ کوشش

سست ترا از عقده پیمان اوست
 زانکه بهر حال که هست آن اوست
 پس آنجا هم تسلیم بر بر کشیدی
 ز غمزه در خم خنجر کشیدی
 معصفر برکت از زر کشیدی
 شدی ز بنجیر زلفش در کشیدی
 و کرچه دامن از من در کشیدی
 ملا تو چون قباد بر کشیدی
 که گل سوی چمن شاد و کوش آمد
 پراز کاورس زرین ز آتش آمد
 که سر و کم بضاعت سرکش آمد
 ز لبش کوش عارض سو سنخش آمد
 چهار سوی چمن ناواختن کرد
 چو یار من که سر زلف در دهن کرد
 کسی که قبضه شمشیر در سفن کرد
 چو با زفایده ز انفاس یار من کرد
 همه کسی بی دلدار خویشتر کرد
 ز راه دیده یکایک بر روشن کرد
 بارخ تو کار کار زلف نشت
 دست پنجه در نجا زلف نشت
 نغمه کا ناز روز کار زلف نشت
 نقش شد کین دستکار زلف نشت
 جان من ز بنجیر از زلف نشت
 بنام ایزد ز بی خط بنا کوشش
 کرم باشد صد شی از دهن کوشش

م

گشرد حلقه زلف تو همدم
 من از غم نامه در بسته چو بسبل
 برقص آید دل اندر سینه من
 بقصد جان خلقی چشم مستست
 بر من چشم خماریت چه بگذاشت
 بس شکر گفت کار و بار بست
 ای بسا چاره دل که چون زلفت
 سالمانند که مانده ایم درم
 بسد تو که گرفت و کیرم
 در همه که حسدانی دل من
 چون همه جان خود از لب بربند
 جان اگر صد هزار لطف کند
 نقش دیوار جانور کرد

گرفته عقل و صبر و بوش را گوش
 در اکنده تو چون کل از جفا گوش
 چو آواز تو ام آید فرا گوش
 کمان ابروان آورده تا گوش
 بعشق اندر زبان یا چشم ما گوش

قدی چون سر و داری راستی را
 بگریه کوشمال چشم و ادم
 ندارد بی جالت دیده آبی
 ز خط تو شمال از بنده فرمان
 ز تو این چشم دارم کز سر لطف

که ستم از میان جان و عا گوش
 که از چشمت حرا دار و وفا گوش
 نباشد بی سماعت بانوا گوش
 ز زلفت حلقه و ز جان ما گوش
 دلم را داری از بهر خدا گوش
 بس عزیز است روزگار بست
 چشمه نوش خوشگوار بست
 نیست یک لعل بر عیار بست
 کرد آن لعل آید ارب بست
 ورنه هم کرد می نثار بست
 خاصه چون هست نیکار بست
 پیش لعل که نثار بست
 پرورش یافت برکت ارب بست

غزل

بر هم افتند روز بار بست
 همچو چشم تو در خسار بست
 یک شبی چون خطت کنار بست
 نیم جان نیست یاد کار بست
 کاش باز آمدی بکار بست
 عاقبت هست شر مسار بست
 اگر افتد برو کزار بست
 بوسند و ده که جان خسته من

بایسم کویا که باز خورد
 در همه کارگاه کان بدخش
 همچو خط تو حلقه سازم
 ترسم از نازکی برنج آید
 خوش بود جان و جان من خوش
 جز پرده پشت حلقه کند
 خوش و شیرین شدت جانم از
 لب آمد در انتظار بست

ز پیشانی دل سنان شکستن
 که باشد عادتش پیمان شکستن
 قبح را خنده اند جان شکستن
 همیشه عادت زندان شکستن
 یک ساعت دو صده تو آن شکستن
 وریا کند از من غمخوار چه باشد
 با زرد و آویخته مگر چه باشد
 زین پیش بست دل نکار چه باشد
 آنکس که باند که غم یار چه باشد
 اکنون که بر روی با از انکار چه باشد
 خود باش تو تا آخر اینکا چه باشد

ورود در جان من پیمان شکستن
 کهی را کازور دندان شکستن
 ز شکر پسته خندان شکستن
 بد شواری بسی آسان شکستن

سر زلف تو زان ناتم دست
 شکر را عیش شیرین تلخ کردن
 دلم زندان غم گشت هست زین
 بدین سستی که پیمان تو باشد

غزل

با عارض او موسن کلنا چه باشد
 گفتا اگر او را دکو و چه باشد
 دل گفت که بیدار نهاده باشد
 گفتا که دل و غم چه بود خوار چه باشد
 پس حاصل این گریه سیاه چه باشد

ز لطف بگر فتم بستم گفت که بکند
 می نامه می با من خونایه دیده
 آن دو غم او دو که ازین غم بنماید
 چشم تو بوی گفتش اجسنت چنین کن
 جان و دل من بر دو بنوا اول کار

نکار چند ازین پیمان شکستن
 کمان ابروان در هم کشیدن
 لبست را رسم باشد گاه خنده
 و داشت راست عادت وقت گفتا
 چه مردی باشد اندر عهد بستن
 کر بر دل من رحم کند یار چه باشد
 با فاشش از سر و خراسته چه آید
 گفتم دل من داد و میخو ابر از و با
 ز نما پیجو استم از تیغ خفایش
 با لطف تو کفتم دل غمخوار مراده
 جان با تو یکدم کنی کم ز جفا

ز رویت دست لعل میتوان کرد
 زرقه خفته من دیره عشق
 ز اشک چهره در حشمت بی سال
 نه چون عنقه دهن در میتوان بست
 دلم بر دست و سر می بچد از من
 روی چگونه روی روی چو آفتابی
 هر روی ز رویت در چشم عقل نوی
 آب حیات کی بود فلد برین چه باشد
 آن چشم ز کسین یا از خوبش آنکیز
 در خشک سال هجران هم دولت بست
 مراد لیست بر سر خانه غم آبادی
 طرب بکوی انده که شیخ غم اندوزی
 بسان شعله انگشت لیس که ز غم
 بدام خوبان صدره قناد و بیرون
 دل مرا لغت خسته از زبان نویست
 شمع چو سوی شدا عشق خرم آری
 بیکر بیکره سختم بخویشتن در کیش
 قد بلند رخ خوب سرو کل است
 آنچه عشق تو در جهان کرد دست
 مهر تو با دلم چه کین دارد
 هست نام کلاه تو شب پوش
 تا بیا سوخت از تو عشوه کری
 لشکر نور و ز بصر رسید

غزل

بر آب چشم من پل میتوان کرد	ز نوک عنقه تو بچسب با
بسیم و ز تحسبل میتوان کرد	نمی شاید بدان دل زلفت
نه انغان همچو بسبل میتوان کرد	زلفت کو بر و آهسته نشین
چکونی این تحسبل میتوان کرد	بد شامی دلم را شاد میدار

غزل

هر حلقه ز زلفت در حلق جفا طبابی	گر عکس عارض تو بر صحن عالم افتد
در روی تو کجایی بر یاد تو شرابی	دو دو چشم مست هست از شراب فتنه
تا هر زمان بنید در راه فتنه خرابی	بر جان عاشقان کشتایش نیاید
کز بچگونه نیست در چشم بنده آبی	هر کس که بر مدار من احوال سوزیدم

غزل

ز کار هیش شهبان بد و دل شادی	در دهر سحر منی نشسته در دلی
بر و چنانکه بر آتش بر او فدا دی	تمه ز خون جگر گشته بود مال مال
ولی قناد ازین بد بست استایند	بهر صفت که کنم ایار بدستی

غزل

که هیچ فرق میان من میان نویست	شعاع خوشید اچند خار دیده مند
که حجت ما تمم آخر کم از کمان نویست	بوسه دهنم خوش کن بده کامم
ولیک هیچ در احسن لطیف آن نویست	دلم ببردی و شاید که گریه جانت
دلا دلم ز تو گرفت زانکه در عالم	ای عشق بسی اندکس لبان نویست

غزل

که دلم برد و قصد جان کرد دست	آن ز حال است عکس دیده ما
زانکه زلفت تر از انان کرد دست	آفتاب از رخت سپر بکند
سالها آسمان در آن کرد دست	بر سن آن زلف پیچ پیچ آخ
عشوه ام داده است دست و جان	داستی را بسی زبان کرد دست

غزل

ز زلفت فیاخ سنبل میتوان کرد
 سمن در دامن کل میتوان کرد
 نه نیز از وی تحسبل میتوان کرد
 بجه روز این لطاول میتوان کرد
 که باری این تفضل میتوان کرد
 زلفی چکونه زلفی هر حلقه ز زتابی
 کرد و ز سایه او هر روز آفتابی
 افتاد همچو ز کس هر گوشه خرابی
 که گاه چشم بد را بر میفکن نقابی
 باشد سر شکر خمین حاضرین جوانی
 که گریه در قنادی مرا به افتادی
 در دهر سحر انکشت خار بیداری
 اگر نه ناثره خون ز دیده بکشتاری
 پیش از نشدی در بنج کس فرستادی
 زدی تنگی با بی که از دمان نویست
 هزار چندان کل هم بکشتان نویست
 که هست سودی و دوران زبان نویست
 مراد ریغ از ان چشم تا توان نویست
 باشد ارد در آسمان کرد دست
 بر رخ تازکت نشان کرد دست
 که چه صد تیغ بر میان کرد دست
 روی پر چین چرا چنان کرد دست
 موسم شادی و تماشا رسید

زادن گل بشارت ز پیش باوه لور و نو و کاشش هم بند باوه باور که درین انتظار شاخ شکوفه است ثریا دین داشت عیال بوی زلف یار زان همه آمایش در احتیاج بود	عید رسید اینک دیزیا رسید عید مبارک ز بهتتار رسید جان پیاله بلب مار رسید لغزه طبل شش یار رسید صبح می دوش بدینجا رسید کردم آن باد بدلهار رسید بوی گل و لغزه طبل ز باغ	روزه شبانگاه بز طبل کوچ در چمن از لب خوشی زنگ بوی سر و چو زود دست در آزدن لاله چمن خمیر کج باز زد الحق از آنها که روی ستم کفتم ازین پس نهند رای باغ چون سخن من همه جار رسید	بر سر من طارم عیار رسید موکب گل یا برسد یار رسید لاجر مش کار بسبب لار رسید تا بدش آتش سو دار رسید بار بردی گل رعنا رسید شکر که امسال با وار رسید
عزل			
گل زخت باغ در فکندست اسباب نشاط و عیش عالم چون نافه مشک نار رسیده بلبل ز قدم گل در اطراف آینه سخن و مشک با هم زان لیشه بخویشتن فروشه	لور و زیبا که گرفتندست لاله همه کوه و در فکندست آه از آه شور و شرفکندست بی قیمت ولی خطر فکندست تا بر رخ گل نظر فکندست بی نی که ز شرم چشم با هم	شد نشسته بخون لاله سوسن آب دهن سحاب ز کس از آب سنان کشیده سوسن آهوی رسیده کوئی آن را کوئی همه شب شراب خوردست خود را بخراب در فکندست	وز چهره نقاب بر فکندست زمین روی زبان بد فکندست در دیده بی لجه فکندست وز آتش گل سپر فکندست از بیم برسد ز فکندست ز کس که جوست ز فکندست
عزل			
نم دست رسمی بسیار دارم هر جور که از تو بر من آید این خسته تن چو موی بار یک از آب و دیده غرقه کشته دشنام مهید بی مرا باش تا کیم انتظاری بنای	از گردش روزگار دارم از زلف تو یاد کار دارم و امید لب و کنار دارم من باد و لب تو کار دارم	در راه غمت کنم نه برین من کانه تو کشیده باشم دل رفیق و رفیق من بود کرد یا بگم شبی ز بوش	نه طاقت انتظار دارم که یکدل گم هزار دارم اندوه زمانه خوار دارم من با تو لبی شمار دارم حجت که دور فکر دارم وقت نامه که روی بنای
عزل			
اگرم زنده باز خواهی دید از تو کی بخورم که در وعده بسره هست آورم هر شب بر رخ و چشم من خیال تو دوش هی دل ترا که آرزوی منی کند	رنج تو پیشتر چه می پائی سپری کشت عهد بر نائی دیده از دو داغ بیسنائی ز زگری کرد و کسیم یالائی	عمر کوتاه تراست از آنکه تو نیز ز رسیدیم ز تو زور رسید روز من شب شود شب من از غریزی بجز من مانی	در درازی وعده افزائی صبر بچاره و رانگشایی چون بندی نغاب و بکشائی زان برستی و بازی نائی آن کن تو نیز بوسم گل کا دی کند
عزل			

خیزد میانک بلبل دهنه و میان گل
هر گوشه که در دلی سر بر آورد

دانی که آدمی چکند وقت نوبهار
بامی نشست و خاست بصدغی کند
در میان آن بشرتی یکدمی کند
اینست محضرتی مشهوره و نایب

میخوار کی و عاشقی و خرمی کند
زانو تکیه دازد سر زانوی چنگ باز
زیرا که هم زباده تواند شدن جزا
تبدیر آنکه او طلب سعی کند

بابانک مرغ و ناله فی مهدی کند
بنیاد غم اگر چه بسی محسوس کند

رنک رویت بر افغان خندد
خندد خونین زندان از رشک
جوت پدید آید از بست و ندان
چشم که یا نم از دل سوزان

غزل

هر کی آن دونا را دیدند
شکل پروین بر آسمان خندد
بزن خویش شمع سوزان خندد
روی تو دیده آنکسی خوشبید
ببست که بر ند نام شکر
گاه سر با ختن چو شمع دلم
بر شد پسته سخن کو بیت
صبح ازین روی بر جهان خندد

پست است بر شکر از آن خندد
عقل چون پسته در دهان خندد
در زنت از میان جان خندد
بچو شمع از سر زبان خندد

خطی بر سوسن از غنچه کشیدی
هم خطهای خوبان جان را
کنار ترن پر سبزه کردی
غبار مشک بر سوسن فشانیدی
کشد بر چهره هر خوبی خطی بیک
دل ز آتش غم چنان میگذارد

غزل

بخط خود تسلیم بر بر کشیدی
پر طوطی سوی شکر کشیدی
ط از لاله از غنچه کشیدی
تو خود از کوی دیگر کشیدی
نزلفت پس بود آن ترک تازی
شکستی پشت سنبل را بدین خط
مگر فرست نیکو نیست آن خط
را اندر خطه از رشک که اندر شک
بگرد ز من ماه آن خط سبز
که بندوی دیگر بر کشیدی

سر خورشید در چمنه کشیدی
که از ناکه برویش در کشیدی
که بی پر کار روی مسطر کشیدی
بلالی بر کنار خور کشیدی
ز صد قوس قزح خوشتر کشیدی

چو سایه نور کشید هستی بنده
چو نام بست بر زبان بگذرانم
دلی ز مرتر دام از موم و دانه
دلم بویشت که بر آتش غم
ز چرخم ز پیغمبر دور دل
ز سوز دل ما و تاب زنجار است

غزل

زهرت زمان تا زمان میگذارد
ز دو قدم شکر در دهان میگذارد
ز تاب زنت شمعان میگذارد
چو زین تن ناتوان میگذارد
ولی مغز در استخوان میگذارد
که با یک سویت جهان میگذارد
رہی رستی الوصف تواند
دورته درت دیر کی ختم سوزن
چه خوش قابلی دارد آن تنگ
چه جای دل من که از تاب مهت
ز پس پشت گرمی که دارم ز خفت
شایسته از چهره من هر آن زر
چگونه دهم شرح عشقت که چون شمع
نه نظم سخن کرد جان میگذارد

که شکر در آب روان میگذارد
تم ز چنان ریمان میگذارد
چو جان خویشتن با دنان میگذارد
تن ماه در آسمان میگذارد
مرا اسکار و نمان میگذارد
که خورشید در جسم کان میگذارد
لب من ز تاب زبان میگذارد

دل غنچه باز این غم گرفتت
تقلد ز رخ او نخواهد کشودن
آه چشتم دیده در خواب ز کس

غزل

صبا غنچه را زان فرام گرفتت
که چشتم ز چشم چنین نم گرفتت
چمن با خط بنو مشور ملکست
مزاج کل از شک می شد سرشته

که پشت بنفشه چراغم گرفتت
که اقلیم شادی مسلم گرفتت
کزین بوی زان زنگ هم گرفتت

شد از زلف یادم بر دیده کام

بنفشه ازین روی ماتم گرفت
همه راز دل غنچه با باد کویید

رخسار اد لاله بخون پیاله
توان ساده دل بین که محرم گرفت

از خوش گرفت دست و محکم گرفت

خبر کل سخن سے آرن

با رخ کار چسبن می آرنند

لفس باد صبا پنداری

خورد بان ریاحین آبنے

در رخ از ناز شکن می آرنند

غنچه چکان از سبب کم عمری

آبها هر نفس از جنبش باد

شکل از ماه و پرن می آرنند

لاله جامی هست که کوی دوری

نرگسان غم و پروین را

زنج از برگ سمن می آرنند

کل و نرگس جو سن اریاد کنی

نوحه یغان ربیعی بر دسے

هم از دست

ای غمزه تیره تو جگر خواهد

بم دغدغه تو در از حاصل

هم چشم ضعیف تو ستکار

مکن برین ستم جان ازین پیش

غزل

نمک خون آرد پیوسته از پیش

مراد دل خود ز جو چرخ ریشت

لبت خون می چکاند از دل من

که سیر آمد دلم از هستی خویش

ازین پس دست ما و دامن صبر

بخون زندگانی تشنه ام زانگ

کمی نوش هست کار او کمنیش

بصبر احوال دیگر کون شود هم

همی یکسان نباشد کار هستی

ز تور وزی بگام دل رسم یک

بخون دل بر آید کار و رویش

غزل

من دل سوخته پروانه شدم

آشنای غمت بود سبب

روی بنمای که دیوانه شدم

من بیدل که چه مردانه شدم

دام زلف تو ندیدم بر راه

شمع خمار تو نادیده تمام

زگرانی سوی منجان شدم

هوس زلف تو زنجیرم کرد

با غم دل شکنت و چخبه

غزل

صد جواب انده آستین دارو

صلوة زلف او ز لبو آبجسی

دلبرم رسم خود چسبن دارو

حکم بزنگبار و چین دارو

نز تو افسح ز سر کشی باشد

از پی یک حدیث دامن گیر

هر که اد عقل خرده بین دارو

کرد کوی وی آن کسی کردد

زلف پر چین زنگی آسایش

هر که دلد از نازین دارو

تن موین نه پرورد چون شمع

نشود شود بکوی او نزدیک

براند ترا از هستی خویش

عشق خود خاصیت همین دارد

سخن و هیچ غم بستی خویش

غزل

بیمار فراق تو بجالیست

راحت جان سوی تن می آرنند

کار وانی خستن می آرنند

همه سر زیر کفن سے آرنند

دردی از اول دن می آرنند

آب در چشم و دهن می آرنند

وی لعل تو طسیره اشکبار

بکارت می نیاید به بندیش

تو بیوده نمک بر ریش بریش

به بنیم تاج خواهد آمدن پیش

کسی باید که دارد صبر ازین پیش

رحمتی گرفت افسان شدم

کز همه شادی بیکانه شدم

ناگهان شیفته دانه شدم

نذری عقاب دیوانه شدم

که دل دوستان غمین دارد

چرخ پر دزه در نگیں دارد

سر که پیش تو بر زمین دارد

که ملالت از عقل و دین دارد

هر که اد جان آتشین دارد

درد و رتو عافیت می لیست

در عهد تو کس نشان ندادست رخ چون که دول زور و چون چو بابسته چینی یا ترا خود	کاسود کیت یا وصالیت هر عاشقی از تو در جوالیت زافانه عاشقان مایلیت به گفت رخ من و تو آری	بهره روزهای کیستی در چشم شوی ز هر چه گویم از کردنم هیچ هر زمانم اندر سر هر کسی خیالیست	روز من تیره روز خالیست ای دوست مرا از تو سوا نیست بر دست غم تو کوشمالیست
غزل			
ترک سز خویشتن بگویم تا چند چو غنچه زیر لب دور در سیه ه شوند سر و سوسون ترسم که غفل شوی اگر من واند همه کس که من چه گفتم دلبرم هم ز باده ادب رفت	چون گل بهمه دهن بگویم که وصف تو در چمن بگویم شرح غم خویشتن بگویم که پیش هزار تن بگویم	خورشید قفا خور دزر و بیت پیش رخ تو جمال دادند خود میسکونید چشم درویم وصف رخ زلف تو تو معروض	نام تو در آن سمن بگویم در روی من این سخن بگویم من با گل و یاسمن بگویم حاجت نبود که من بگویم چون سنبل و سنبل بگویم که در مارا نمین و شاد برفت
غزل			
بامدادش همه زیاد برفت راست چون تیر کز کشا برفت دید کاش بروفت ادب رفت بکه تا لم ز جور عنتره او	گفت کین هفته میمان توام بچو خاک ستم نشان از مهر خواست جانم که هم پیش باشد که جهان رسم عقل داد برفت	بامدادش همه زیاد برفت راست چون تیر کز کشا برفت دید کاش بروفت ادب رفت بکه تا لم ز جور عنتره او	آن حدیثش خود از نهاد برفت بر سر آتش او چو باد برفت لیک با او نه ایستاد برفت شکر اندر دمان من باشد
غزل			
ای خوشا زنده کی که من دام عاشق زلف و فتنه رویت آنکه تا جاودان بخوابد ماند گفت جانی نمی رود دل تو خانگی دوش بادلم میگفت لب و دندان یار من نکرید	اگر آن لعل جان من باشد هر که باشد لبان من باشد در جهان داستان من باشد در ره و در ضمان من باشد غم کی از دوستان من باشد نوع لکهای آنچنین موزون	ندهم بوسه جز که بر لب خویش آنکه کوش فلک کند سوراخ گفتم آن دل که از منش داری در سر آستینت از زود که مراد وصل گفت باز کرد بیشتر در قبان من باشد	کردانت زبان من باشد حلقهای فغان من باشد گر نباشد زبان من باشد بر در آستان من باشد از فلان تا نشان من باشد خوشی روزگار من نکرید
غزل			
تیر دیدی که در کمان باشد ترسم از نازکی بر خنجره اگر دوش بندوی خویش خواند ترا	قاعش در کنار من نکرید تیز در روی یار من نکرید این همه استبار من نکرید	افتیار منست خوبی او نظر از چشم او اوام گم کند بوسه نخواستم همی ز لبش	خوبی اختیار من نکرید هر که اندر بخار من نکرید گفت خمر کار و بار من نکرید

فتنه اندر جهان نمی باید جز لب من در آن نمی باید کما قاتم نهان نمی باید تا بدین حد گران نمی باید ز آنکه شب در میان نمی باید کش آرزوی آن قد قیامت	چشم بد دور کار من نکرید	باد آنت فقا و بوسه من	نیگونی بیش از آن نمی باید راست اندازه دلم دارد زلف شوریده را مکن در بند جان بهیچ است گفتش لبان از زخمت میخرم بجان بوی شاید که دل ز عشق قیامت میکند
انصاف زندگی بسلاست میکند زین عاشقی که بس عیاست میکند گشتت روشتم که قیامت میکند در بروی خوشدلی در بسته ام طرفا بنکر که سر بر بسته ام خواب از آن بر چشمم غیر بسته ام زان کمر پیش چو ساغر بسته ام گفت نه در بر صنوبر بسته ام	لبکی داری آنچنان انصاف آن تعابیت ز چهره بکسو کن گفتم از من بجز بوسی گفت پیشتر زان بده که خط بده	تنک تر زان دمان نمی باید کان خود الاچان نمی باید گفت که را ایچان نمی باید سیچ و لالمان نمی باید	ابله کسی که روی ترا دید آسکار چون دل عشق او ندیم من که روی سرور همی نساز بر وفاست ترا تا دل اندر مهر دل بسته ام خوشدلم در عشق آن شیرین پس تا شدستم فتنه بر کلکون رخس تا بچشم او مگر با ششم عزیز یا لب لعلش بسی کوشیده ام
چو داند که شادی درنگی ندارد چو ابا من آخر چو جنبکی ندارد بر محنتم کوه سنگی ندارد خرا خون دل هیچ رنگی ندارد در رفیت نیاید بهر کس نمانی بلا می دلم را بلا بی بلائی که افتاد با تو مرا آشنائی کسی دید خود عید بی روستائی	تا فتنه شد رخ تو نهان گشت قامت گر بشنود ز من دل من تو بقتش هست هم آشتت چهره او هم بهشت نقد	وانکه مرا عشق طراست میکند بر آفتاب حسن غواست میکند آن فرض عین دان که آفتاب میکند	دل من زانده و نه سنگی ندارد نیالوده از خون جانم زمان ز آب سرشک ز آه و مادم بخر و ارا عیش دارند بهر کس چنین خوب روی بدان در بانی مرا صلیح نیست لیکن جهان به و قار احمد تو دشمن گزینم اگر نه امید وصال تو بودی
کشد تیغ در روی من صبح بهم ندارد بر چشم من ابر آبی بدیده چشمم خرد روی کارم	کرچه هستم چون کمر در بند او باد و چشمش کرد عمری همسری چون صراحی هر دمش خدمت کنم گفتش آن قامت و خسار هست دین کرد صد بار دیگر بسته ام	زانکه دل در تنگ شکر بسته ام عاقبت مارخت بر خربسته ام نقش روی خویش از ز بسته ام تا بجای بوسه سر بسته ام کرد عشقش جان برم خونم بریز	همه تر کش غم خدنگی ندارد چه آینه دل که رنگی ندارد دلم پیش از اندوه تنگی ندارد
ز پید اتوانت دیدن نه پنهان من آنروز از خویش بچاک گشتم نباشد ترا هیچ غم بیدل من نیاید زده های ما پارسائی	که در پرده باشی بیرون نیائی چو دیدم ترا فتنه بر بوی نائی ز دیده برون کردمی روستائی من و می ازین پس که در دور نیست	ز آنکه در عشق طراست میکند بر آفتاب حسن غواست میکند آن فرض عین دان که آفتاب میکند	ز آنکه دل در تنگ شکر بسته ام عاقبت مارخت بر خربسته ام نقش روی خویش از ز بسته ام تا بجای بوسه سر بسته ام کرد عشقش جان برم خونم بریز

یارب این بچه ترکان چه میخوانند روز اسپت نه هفتیج و کرمی بلبند زلف چون چوکان داندوزند آچو کولی اصل شان چون خط باشد بر اصل خطا تا نکارم راه رفتن میسزند چراو خون دل من بخورد خط و رخسارش نینداری کسی کردلم زدرای رخسارش روست من کریبان میدرم از دست او	که همیشه دل با ما میلا میخوانند شب شراب قیج و زیره دو با میخوانند پس با عایت این بر دو چو میخوانند لاجرم بوسه با جود خطا میخوانند	زلف چو چین چه بزرگ می شکستند ده منی گرز چو از دست بی اندازند آفت هوش رو اند و بلای لادین رایکانی تویکی بوسه دهد آن توی	کرمان بسته ترا زمین قبا میخوانند کوی چوکان نعل و قامت با میخوانند وانکه ایشا از مردم بدعا میخوانند کز پی بچه خود شیر بسا میخوانند عشقش آتش در دل من میزند ایمه سیلی چه که کردن میزند روز شب بر ماه خرمن میزند عشق او با من همین فن میزند کولی اند روی دشمن میزند
جان که در عالم خود او را داشتیم دیده را با نقش تو پر داشتیم دزمین سینه از روز نخست از زرد سیم رخ و اشک آنچه بود	د وصل اومی بنید و تن میزند غالیه در برک سوسن میسزند راستی را ای روشن میزند او همان دستم بدامن میزند لابد ما در دل سنکین او	مینخورد سیلی محکم از شمش ماه در شب دیده خرمن زده آنچه من با یار سنکین دل کنم چشم او بر دوستان تیغ جفا باد پنداری بر آهمن میسزند	بهر تو نابوده اش انکا شستم از برای عشق تو افراشتم نام عشق تو بر و بنکاشتم ورتنی بد دل از و برداشتم
ما خالی از نشاط کناری گرفته ایم پروده ایم دشمن جانرا بخون دل دیدم بنهر نمو و بیا ر مروسه جز در و دل ز دیده ندیدیم ازین سبب	سینه را از مهر تو انپاشتم داغ دل خود بنامت کاشتم آن زرد سیم آن تو پنداشتم از سر هر دو جهان بر خاکاشتم	مطخ سودای تو یعنی دماغ تخته وقت غمت بر دل زدم کردلی بدتن بهوش دندم جز غمت کز بهر خود بکنداشتم	در سر ز جام غصه خماری گرفته ایم ما با غم تو دامن خماری گرفته ایم چون نیک بگری دم ماری گرفته ایم در عمر خود ز بهر که شماری گرفته ایم
در عشق تو دل بجان همی کوشد در سنبل تا بدار می چسبید با آن همه ناتوانی چشمت با وصل تو خود کرا بود روزی	پس لاف میزنیم که یاری گرفته ایم از دوستی هر که عیاری گرفته ایم بر خون دل دیده کناری گرفته ایم آین خوشدلی ز زمانه بر او فتاد	چندین هزار گلبن شادی درین جهان هر که که دست در سر زلف بتی زیم کردم شمار و در غلظم از همه شمار با بیده چرا پی کاری گرفته ایم	عاجز شد و همچنان همی کوشد با در و تو در زمان همی کوشد با کردش آسمان همی کوشد الضات که بر چسان همی کوشد

با بر تو که چه بس نغمه آید می شنوم باز که یاری دگر نیست قنارت بر من تاترا باز مهر و کار نو آورد و ...	مسکین چکنده بجان همی کوشد دل میخرد از لبست بجان بوسی	ای سودست از زیان همی کوشد رغم مرا کرده باری دگر در هوس بوس و کستاری دگر از تو نکردیم شکار سے دگر
دل بود ادن نه صوابست لیک خود نبود الحق در راه عشق نکار دل سیاهم لاله نکبست چه چار نیست چشم ناتوانش	غزل	تو بکنار دگر ان در تو من شکر خدار آ که بجز با کسی دل زغم از خون شودم گو کرد در تو انم که گتم ز غنم تو
هر ادا ایم بوسل تو شتابست دو ابروی تو بر شکل کما نیست از بانم چون روان کرد و بندت باز دیگر که می آموزی	با دگری هست قرار سے دگر اینت دگر باره چه کاری دگر رفت ازین نوبت باری دگر بر نفسی تازه شتماری دگر	یہ ز تو یا بچو تو یا سے دگر چونچہ نسبتہ طبعی چشم تنکبست کہ ہر کس را غم نامی و تنکبست اگر صبری کنی کا نہ تو تنکبست
ماہی در دروالم آتش بادب یار کی لطف بیاموز آتش ای رنگ عارض تو آتش بر آبست جادوی غمزه تو بکشاده دست صنعت روی تو کرده روشن در او بازا نگ دچک وقت توستم من تنگست	غزل	اینکہ دل با بجمامی سوزی تو دادم ز پی بس سوزی خوب میدری و خوش میدوزی کینه از سینہ من می توزی
در جای بیخ محنت همچون رب آبست کشتی که بیوفالی شترت ز خود نیام بر عارض تو ادخط نقش بر آبست بی گو کرده آزار آفتابست آخر بدیدم امی جان در دور خوبی تو انوس اگر بودی راه جوابست	بسر غمزه ز کین اندوزی از ده انگشت چراغ افروزی خود همه جور و جفت آموزی این همه غمزه تو دانم هست	وی چین طره تو از من کتابست غنجی بہت حسنت بر رخ نقابست ہم چشم ز کسانا خج تو خوابست دست خطا کشاده پای صوابست
من نہ انم کہ ز کویت بجانم کردم بیتیم کہ چو زلفت تو نیاید بگفم قبلہ جان منست آن خم ابروی تا نہ کر بہرین و خطب بر کردم زان نماز آوردم و دراک نماز بر کردم جان شود قالب من تو بر تو کردم من و بر کشتن ازین قبلہ کہ میفرماید	غزل	یاہ عشق تو لبہ کونہ بلا بر کردم بسہ کوی تو چون باد صبا بر کردم رخسنتی بایدم از خط تو تا بر کردم

زلف روی لب دندان خط و جان گر تو دشنام و جفام از آن بگوئی	بکج عشق بیازم ز کجا بر کردم تا چو سخت آیدم از کوی شما بر کردم	گر بشد خیار کجا بزم بزنستی از تو مار اطمینان کشتن و خون بخشنستی	حاش بشد که بجز کرد و فایز بر کردم نیست مکن که بدشنام و جفا بر کردم
● غزل			
رومی از آن خوبتر تواند بود آشنایان نازک چنان شیرین چشم مستش نه آشنایان خفتست آن که بیخ سراق او بکند با چنین صبر و دل که من دایم	لب نباشد شکر تواند بود کش ز حال خسبر تواند بود رستم زال زر تواند بود مشکم ز کذر تواند بود لیک با اینهمه نسیم نوید	تیر غمزه چو در کمان آرد آنکه طریفی بپوشد در بند اشک علم ز خون جهره است یکشم حور او که خار و گلش توجه دانی مگر تواند بود	نه همه دل سپر تواند بود از میانش کمر تواند بود نه ز خون جگر تواند بود همه با یکدگر تواند بود
● غزل			
کجائی ای بدوزخ آفتاب لدا بیا و خوی فرامردمی و مردم کن بکار عشق تو در ستم آشنایان بید ز آفتاب فلک پیش من عزیزتری بریز زلف تو منزل گرفت نیکنی	که هیچ حاصل نیاید ز مردم آزاری که کار من همه بخوابست و غمخواری و که چه دایم در پرده سایه کرداری ز چشم مست تو پریشیز کردمشاری ولی چه سود که هر لحظه جریخ آسوزد	حکایت غم دل با تو من چرا گویم ز حال بنده چه دانی که بگذرد شبها هر که از روی آفتاب خاکبیت شود سیاهی شب شسته از زج عالم ز عکس زلف تو بخت من سیکاری	چگونه که نه هیچ جای دیداری تو خود ز حال دل من فراختی داری که ز کس تو نه بینی خواب بیداری چه کرد خیزد ازین آفتاب بزاری گر آبروی ترا اشک من کند یاری
وله فی الرباعیات			
رباعی		رباعی	
ای تیغ ترا نهاده سر ما کردن این طرفه که در بای گفت را تیغ	در چهر طاهت فلک کردن آبیت بد اندیش ترا تا کردن	تیغ تو که همچو مرک مردم خواریست گر که هر آید ابر در بحسب بود	بر پایه تیغ سلطنت مسماست در کف تو آب کو هر بار است
رباعی		رباعی	
تیغ تو که لب تالاب او دندانت در چشم حسودت ارچه آن تنگست	و ندان اجل در لب و پنهان است بسیار جهانگیر تر از طوفانست	تیغ که نشانند بر و سر مردم ز انسان که رود بر زنده مردم	کو تا که کند راه اجل بر مردم این آب بر زنده میرود در مردم
رباعی		رباعی	
تیغ تو کجا آبیت که مردم درود دندک بسان برک حسنی آمد	در زخم زبان بر و خطائی نمود بیزست و بهر جا که رسد حاصل شود	تیغ تو که مرک جعه سناوست هر دو دم او تیغ باب ظفر	در چشم آب نصرت اندر سر است در چشم حد و خیرک از جوهر است

کعبان

کر رنج کنی قدم پر سیدن من مانند پسته ام که توانی دید	بغای روشن کنی از جهان خود سکن من خون دل من در آتخون تن من	در عمر گرامی طلبد آن دهنش آن به که بدست خود بجانان همش	کر جان خواهد ز من بجهان همش چیزی که جهان بدم بخواد بستن
رباعی		رباعی	
ای دیده ندیده چو نتود لخواهی خوش کفتی که دولت خوش است آری شکرست	مانند خود و رای که کاهی خوش عشق تو و آنکه دل آنکاهی خوش	وز یاد رخت سینه کلستان کرد اندر دل من چو غنچه پیکان کرد	از عکس لبت دیده به نشان کرد نی روی تو که آب خرم چون کلبن
رباعی		رباعی	
تیری که چو در خود گشت دور شوی اشکی که چو در چشم من آئی بدوی	ماهی که شوی غریب هر بر بنوی عمری که همان دم که در آئی بروی	خونا به بجای آب از روی آید در حلقه زلفت تو فرو می آید	چشمم چو پر آن روی نکومی آید هر جا که سیه کلیمی آشفته سریت
رباعی		رباعی	
بس چو که من ز دست جانانم بس غصه که آشکار و پنهان بدم	بس دست که از غصه بدنان بدم تا عمر عزیزا بسپایان بدم	بستم ز که سلسله در کردن چشم بر حبیب سپهر و در ختم دامن چشم	من و تو شگشاده داشتیم روز چشم و امر و زبونک مژه از بیخوابی
رباعی		رباعی	
دیشب بوس دل غمینم بگرفت کفتم بدوم در پی دل تا آنجا	واندیشید یار تا ز غمینم بگرفت اشکم بدید و استینم بگرفت	کلکوه زنگ چهره آبست مرا چشمی نیز از قطره اشکست مرا	ز آبشخورد وصل بهره اشکست مرا چون چرخ ز خورشید و ستاره شوی مرا
رباعی		رباعی	
اشتب غمت میان خون خواهم باو ز کنی خیال خود را بفرست	وز لبتره عافیت برون خواهم تا دز که دکی تو چون خواهم	ز آمد شدن تو پای امیدم اشکی که چو میروی همه دل مابست	ای عزم تو بر شکستن عهد دست خوابی که چو آئی گنفت چشم جای
رباعی		رباعی	
از کردش چرخ بی خودی ترسم تا ز روی که بر کس اعتمادی بنماند	در هر حالی ز نیک و بدی ترسم از همی سایه خودی ترسم	واحوال جهان را سر و سامانی نیست کاین پایه عمر نیز خدای نیست	احداث زمانه را چو پایانی نیست چندین غم میبوده بخود راه ده
رباعی		رباعی	
چون هست بلای زندگی پیش از ترک کز زندگی اینست بگذشتش از ترک	جدی بکن بهیر خود پیش از ترک چندین چه کنی رنج دل خویش از ترک	کز چرخ امید تو وفا خواهد شد چون از تو بدر شود کجا خواهد شد	عمر تو درین هوس بیا خواهد شد انندیشید نمی کنی که این جهان عزیز
رباعی		رباعی	
بر من که ازین پس عالم بخورم شادی بخش تا بتوانم بخورم	ای دل ره او می روی اول خوش وانگاه بیانات بگویم چون شو		

دین شکل اگر برون شدن همچوئی	بیرون مشوا از خود و ز خود برون شو	کر تاج نهد بر سر من دم نخورم	در نیز کلامم بس بر و غم نخورم
رباعی		رباعی	
لی آنکه مراد خویش حاصل کردیم	سرمایه عمر خیره باطل کردیم	جانی که چنین صید ز جامی برود	مغذ و بود دل از زجای برود
پسوده پی بوی دل میرفتیم	تا جان عزیز در سر دل کردیم	در دامن اشک است ز خون دل	تا بر لبی بار چسبند کامی برود
رباعی		رباعی	
تا دست بسرو بن در آورده چنان	صد گونه بساط عیش گسترده چنان	تا سوز تو از میان جان بنشام	بنشینم و شمع بی میان بنشام
با سر و قد آن عشق کمن از سر کبر	اکنون که باغ دست تو کرد چنان	چون آندوی قد تو ام بر خیزد	سروی بی میان بوستان بنشام
رباعی		رباعی	
باردی تو شمع را کجا بنشام	با قامت تو سر و چو را بنشام	بیداری چشم و خواب بنختم نگرید	بردست قناعت ز ختم نگرید
بر خیز و رخ و قامت خویشم نهایی	تا من کل سر و شمع را بنشام	نمده ز زنده همچو باد نوروز	اند ترن ست جان بنختم نگرید
رباعی		رباعی	
نیز ارشدم بی تو ز هر آسایش	خود چون باشد لغبت در آسایش	باید تو جان من بد مساند آمد	چون چک همه رگم با و از آمد
آسایش من در دم باد بخت	بیار و بد وقت سحر آسایش	پیش نخت حدیث که هر کردم	بگر تو که چون بردی من باز آمد
رباعی		رباعی	
هر کس که رخ و قد نکارم بیند	بروی کل و شمع و سرور انگیزد	آگاه ز حال من گشته ز	اگر عشق چو من زیروز بر گشته ز
نه سرو بایت بجای قداو	نه شمع بجای روی او بنشیند	آزدی چو روز را مگردان از من	شکر آن که روز بر گشته ز
رباعی		رباعی	
هر دم زونی بچو آسنگ کنی	تا چون همن خویش دلم نکنی	چشم تو اگر چه ناتوانست او نیز	جان تو که هم پلای جانست او نیز
تو سنگ زنی بر سر من شکر کنم	من بوسه ز زخم بر لب تو جگ کنی	دل دست حمایت بس زلف تو بود	می بینم و هم زیر میا ننت او نیز
رباعی		رباعی	
در دیده روزگار نم بایستی	یا با غم من صبر هم بایستی	شادی طلبی از غم جانان بکسل	و در دل جوی زلف ایشان بکسل
پیا نه غم چو غم کم بایستی	یا عمر باندازه غم بایستی	و رعیتش غم شت باید و کاری تنظام	تا جان داری زان لب و دندان بکسل
رباعی		رباعی	
جانی که نشان بی نشانست آنجا	انگشت خیال بردانست آنجا	که حلقه زلف تو کسی بشماد	در حال دلش بکفر ایمان آرد
از غمزه خدنگ در کمانست آنجا	ز نهد مر و که بیم جانست آنجا	زین سر که سر زلف درازت دارد	کس را بوصول روی تو نکند آرد

رباعی

مشق تو مرا جان و روان می بخشد	اندوه تو ام شادی جان می بخشد
بمخندۀ بود دست از ان حشمت	تا مست تو شد هر دو جهان می بخشد

رباعی

ای دل نشین طایق کاری آیدش	ضایع کن این عمر گرامی زین پیش
برگزیزید بازوی دل خویش	آز که اجل ز پس بود عمر پیش

رباعی

آن عهد که من داد طرب میدادم	یکدم قدح با ده ز کف نهادم
چون پیش همیشه باز می بد کارم	و اکنون چون رخ در پس ریشم دایم

رباعی

هر بد که ز کردش ز من می آید	سبحان الله نصیب من می آید
این کریه من نه بهریم است و امید	بر خوشبختم کز بستن می آید

رباعی

ز لغت که پریشان و سیه رنگ آید	شیرین و بهت که اصل زیرک آید
آن پنج دست از انچنان بسیار است	و ان راحت جانست از ان تنگ آید

رباعی

در وصف تو اندیشه من گره شد	وز شوق خفت فغان من بره شد
در گفت نیاید که بگویم غم خویش	در من نگره عشق کویه شد

رباعی

آن اصل بست که من نه بیمارم ازو	ز نه بار بکس ده که غمخوارم ازو
بیرا که بست که بلب کس برسد	گر عمر عزیز است که بزارم ازو

رباعی

تامم تو مرا چو بر زبان می گذرد	صد چشمه نوش از دلم می گذرد
گفتی که چگونه میگذاری بی من	تا گفته هست قصه آن می گذرد

رباعی

رباعی

چون من نشوم بر طبع خود میبوزد	زین پس منم و دلی قناعت اندوزد
دایم که شکم خواره تر از جوج نیم	و ان نیز غرضی سیر آر دستبازد

رباعی

بر لاله ز عارض تو هر دم بخت	پیش ز بخت برگ سمن هم بخت
بانوش سخی روز سخی خوش میزن	کین خوبی تو چو کار عالم ز بخت

رباعی

آسوده تنی که تو به تیسما بودی	شادان دل آن که تو غم یار بودی
آن تن که نه خسته توانکار بودی	و آن دل که نه کشته تو بیکار بودی

رباعی

وقتی که مرا می طرب در سر بودی	کیسرخم ز با ده و دلسر بودی
و امروز کزان حال همی اندیشم	کوی که بجای من کس دیگر بودی

رباعی

ای دل نشاط و عیش پیکانه نشین	در کوی بلا در امی دم درانه نشین
چون فتنه میان خلق بودی بچند	می باش کون چو عاقبت خانه نشین

رباعی

من می نه برای تنگدستی نخورم	یا از غم رسوائی مستی نخورم
من می نه برای خوشدلی میخورم	اکنون که تو در دلم نشستی نخورم

رباعی

شدر از من و تو ای صنوف فاش اکنون	افتاد میان خلق از باش اکنون
امروز که آگند ازین دشمن دوست	باری نفسی بر آرد و خوش باش اکنون

رباعی

من با ده خدم و لیک مستی نکندم	الا بقدر درازدستی نکندم
و انی غرضم ز می پرستی چه بود	تا بچو تو خویشتن پرستی نکندم

رباعی

ای کرده خست بمان و اختر بازی در چنبر باد زلفکمان تو چنانک	زین پس منم دشکایت این دل پریش این عشق به تنگنای دل راه نبرد
وی عادت تن در ده تو مر بازی ز نکی بچکان گسند چنر بازی	کزدید ه قناد غصه من کم و بیش تا امید فدا داشت روشنائی پیش
رباعی	
در کار سخن بیج کشیدم بسیار من کار سخن راست بگردم چون باد	که زلف نبغشته بر کند باد صبا که لرزه بر آب افکند باد صبا
و اکنون سخن شدم بکوه نزار لیکن سخن راست نمیکرد کار	که سلف لاله بشکست باد صبا و آنکه چه دم لطف زند باد صبا
رباعی	
در گریه چو با اشک لبون آید چشم امر در چشم آب روان می آید	آن زلف خمیده را اگر راست کنم بس شکل دهره ز بانست دلی
با اشک ز خویشتن برون آید چشم تا خود پس ازین ز آب چون آید چشم	رو کار دل حسه مکر راست کنم روزی چو ترا از دوش ببرد راست کنم
رباعی	
در دیست اجل که نیست در زمان او شاهی که بگم دوش کرمان میخورد	چشم تو اگر نظر به غمخواران کرد انصاف بجای خویشتن کرد همه
پرشاه دوزیر بست فرمان او را امروز همی خوردند کرمان او را	مستست و لیک گزیشاران کرد که مردمی بجای بسامان کرد
رباعی	
زلفت که دلم را بفرغان می آرد بر جاکه نیشی ز درازی گویند	که بادوران طره دلخواه شود وان هم ز شکستگی اندام بود
از دل سببی مرا بجان می آرد اوسر ز فضولی بمیان می آرد	از بس خم و پیچ و تاب کراه شود کو گاه دراز و گاه کوتاه شود
رباعی	
چون یافت دلم زلفت تو نزدیک عشق دهن و زلفت تو خوش که دلم	دل چون ز جهان همیشه کیسوا افتاد تا با سر کیسوی تو هز افوشد
چون خط تو شد بخودی و باریکی اندر دل و دیده نکی و تباریکی	در دام بلازان غم کیسوا افتاد چون کیسوی تو دریس ز انواقه
رباعی	
آن روی ترا بر که زنا که دیده تو دیده بنده اگر کوتا بستی	آن شانه که هست از تو کیسوی درو آن آئینه که روی در روی تو کرد
در باب رخ تو کرده کمره دیده بسیار بود مردم کوه دیده	چون آرد کشم زبان ز هر سوی درو چون قبله شب و ز کتم روی درو
رباعی	
در گوش تو که جای نگیرد نسیم نام دم اگر زخم تیر سحری	زلفت تو از آن باد که در سردارد در سایه رخسار تو چون جای گرفت
در غم نخوری بجالم ای سیم نسیم مشکین زره تو حلقه حلقه مگرم	جز بر کل و لاله کام می نکند آرد شاید که با قباب سرد ز نارد
رباعی	
از بس که چکیدست مرا از هر یک خون بر فرقه بچنانکه بر شتر یک	زلفت که گرفت خون من در کرد انداخت کند عشق در هر کردن